

BİLGİ POLİTİKASI: KAPSAMI, UNSURLARI VE DÜZLEMLERİ

Information Politics: Scope, Elements, and Levels

İlker Çakmakaya*
Ayşenur Güneş**

Öz

Bilgi toplumlarında bilgi ve bilgi politikaları her alanda etkin ve etkilidir. Bilgi politikası oluşturma sürecinde yer alan unsurlar (bilgi altyapısı, bilgi sistemleri, bilgi kaynakları ve bilgi hizmetleri) ve politika kapsamı (devlet yönetimi, yönetimve yönetimsellik) bilgi toplumunun önemli bileşenleridir. Bu çalışmada bu kapsam ve unsurlar ile birlikte politikaların uygulanması gereken düzlemlere (dikey politika, yatay politika ve altyapı politikası) de yer verilmiştir. Çalışmada belgesel tarama yöntemi kullanılmıştır. Sonuç olarak tanımlanan kapsam, unsurlar ve düzlemler özetlenerek bilgi politikasının her alanda oluşturulması gerekliliği vurgulanmıştır.

24

Anahtar Sözcükler: Bilgi politikası, Kapsam, Unsurlar, Düzlemler

Abstract

Information and information policies in information societies are efficient and effective in all areas. The elements involved in the process of creating information policy (information infrastructure, information systems, information resources and information services) and policy scopes (state administration, management and governmentality) are important components of the information society. In this study, the levels of policies (vertical policy, horizontal policy and infrastructure policy) are also included with the scope of policies and the elements of policies. Documentary research method was used in the study. As a result, the scope, the elements, the levels of information policies are defined and summarised and it also is emphasised that information policy should be formed in every field.

Keywords: Information, politics, Scope, Elements, Levels

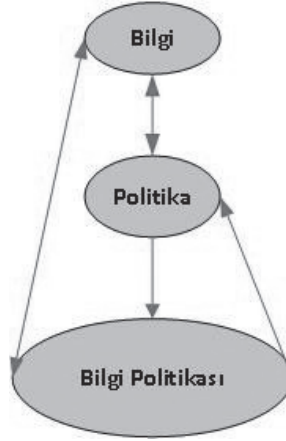
- * Araş. Gör., Kastamonu Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Bilgi ve Belge Yönetimi Bölümü, Araştırma Görevlisi. Kastamonu, Türkiye. cakmakaya@gmail.com ORCID Numarası:0000-0002-6175-9446
Research Assistant, Kastamonu University, Faculty of Arts and Sciences, Department of Information and Record Management, Kastamonu, Turkey. ORCID Number: 0000-0002-6175-9446
- ** Araş. Gör., Kastamonu Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Bilgi ve Belge Yönetimi Bölümü, Araştırma Görevlisi. Kastamonu, Türkiye. akbulutaysenur@gmail.com ORCID Numarası:0000-0002-8685-7712
Research Assistant, Kastamonu University, Faculty of Arts and Sciences, Department of Information and Record Management, Kastamonu, Turkey. ORCID Number: 0000-0002-8685-7712
Geliş Tarihi / Received: 27.09.2018 - Kabul Tarihi / Accepted: 29.09.2018

Giriş

Günümüzde bilgi ve politika, iki ayrı kavram olarak varlıklarını sürdürmekle birlikte, bilgi politikası kavramı ile yeni bir boyut kazanmıştır. Bilginin, politikanın baş unsuru olduğu bir tarihsel süreçte yaşadığımız göz önüne alındığında bilgi politikasının hayatın hemen her alanında kendisini bir ihtiyaç olarak dayattığı gerçeği ile karşı karşıya kalınmaktadır. Politika kurmanın bir belirleyeni olarak ele alındığında bilgi, politikanın kurulma, uygulama ve uygulama sonrasını da kapsayan bir süreç olarak düşünülebilir. Bilgi politikası süreci: düzlemleri; yatay, dikey ve altyapı, kapsamı; devlet yönetimi, yönetim ve yönetimsellik, unsurları; bilgi altyapısı, bilgi sistemleri, bilgi kaynakları, bilgi hizmetleri bağlamında değerlendirilmektedir. Bilgi politikası, dikey, yatay ve altyapı olarak düşünüldüğünde politika başlamadan başlayan ve politik üretiminin tüm evrelerini çerçeveleyen bir konumda betimlenebilir. Bilgi politikasının kapsamı göz önüne alındığında devlet yönetimi, yönetim ve yönetimsellik boyutuyla ele alınırken bilgi politikasının unsurları değerlendirildiğinde altyapı, sistemler, kaynaklar ve hizmetler ele alınarak incelenmektedir. Bu çalışma bilgi politikasını, kapsamını, unsurlarını ve düzlemlerini bir birleriyle ilişki içerisinde ele alarak bir bütün halinde okumaya çalışmaktadır.

Bilgi Politikası

Bilgi politikası kavramı, bilgi, politika ve bilgi politikası olmak üzere tarihsel izlek bağlamında üç temel unsurdan meydana gelmektedir (Browne, 1997). Öncelikle insanın doğa ile ilişkisinde kendisini soyutlayarak kurduğu ilişkiden ürettiği aktarılabilir ilişkilerin bütünü bilgiyi oluşturur. Ardından toplumsal yapı karmaşıklıklaştıkça politika, insan ve toplum yaşamının bir parçası olarak karşımıza çıkmaktadır. Modern ve modern ötesi toplumsal yapı ise, özde bilgi toplumu olarak da adlandırılmaktadır, bilgi politikası kavramını yaşantımızın vazgeçilmez bir ihtiyacı haline getirmiştir. Bilginin tüm çağlarda insan yaşamı için önemli bir unsur olarak varlığını sürdürmesine rağmen adını bir döneme bilgi toplumu olarak işleminin en önemli nedeni onun bir metaya dönüşmüş olmasıdır (Yılmaz, 1998: s.150). Başka bir deyişle bilgi artık bir sömürge, paylaşım ve üretim nesnesi olarak yeni dünya düzeninde yerini almış ve kendisini yaşanılan çağın temel metası olarak konumlandırmıştır.

Şekil 1 (Bilgi, politika ve bilgi politikası ilişkisi)

Şekil 1 bilgi, politika ve bilgi politikası ilişkisini hem anlık döngüsünü hem de tarihsel izleğini anlamak amacıyla betimlenmiştir. Nesneden soyutlanan bilginin gücü üretim araçları formunca belirlenmektedir (Althusser/Balibar, 1970: s. 239). Üretim araçları ve ilişkilerinin bilgisi, ideolojiler aracılığıyla bilgiyi politik bir nesne konumuna doğru biçimlendirir. Gerçeğin (bilginin) isteğe göre yeniden üretilmesi (Sevgisunar, 2016: 204) politikadan bilgiye doğru bir dönüş ifade eder. Bilgiyi temel alarak politika üretme çabası, politika ve bilgi ilişkisinin yeniden kurgusunu sahaya çağırır. Bu noktada daha karmaşık bir ilişki olarak bilgi, politikayla ve bilgi politikasıyla doğrudan ilişki kurmaya başlar; politika ise bilgi ve bilgi politikası ile aynı anda doğrudan ilişkili duruma gelir; bilgi politikası ise bütün bu süreçinde merkezinde yer alarak bilgiyi ve politikayı doğrudan etkileyen merkez bir konuma sahip olur.

Yaklaşık elli yıllık bir geçmişe dayanan bilgi toplumu tartışmaları, bilgi toplumunun özellikleri ve bu toplumun yapısı üzerine tartışmaları da beraberinde getirmiştir. Toplumun eğitim sistemi ve ekonomik faaliyetleri bilgi üzerine temellendirilmiştir (Soylu, Yılmaz & Medeni, 2019). Bilişim teknolojileri, internetin de hızlı gelişmesine paralel olarak hem devletler hem de bireyler için oldukça ciddi olanaklar yaratmıştır (Canata, 2012: s.24). Bilgi toplumunun örgütlenmesi sürecini öncelikli hale getiren ve ona giden yoldaki planlamaları gerçekleştiren bilgi politikasıdır. Bu bağlamda bilgi toplumu politikası bir ülkenin bilgi toplumu olmak için ilgili niteliklerini geliştirmesi ve devam ettirebilmesi için belirlenmiş hedeflere giden yolda izlenecek olan yol, yöntem, plan ve projelerin bütünüdür (Yılmaz, 2010: s.271). Bilgi politikası olmaksızın toplumların bilgiye ilişkin gelişimlerini

sağlamaları olanaklı değildir (Yılmaz, 1997: s.3). Öyle ki günümüzde bilgi üretiminin büyüklüğü ve karmaşıklığı göz önüne alındığında iyi bir politika çerçevesinde geliştirilmiş bir bilgi politikası olmaksızın, bilgi ancak kültürel bağlamda bilinen şeylerin yığını olmaktan öteye geçemeyecektir. Bilgi hızlı bir biçimde nesneye dönüşmek zorunda ve-veya üretilen metaya doğrudan yön veren temel unsur olmak durumundadır. Bilgi toplumu olunması bilgi ve bilgi politikası arasındaki bağların geliştiği anlamına gelmemektedir.

Bilgi politikası, resmi hukuksal kurumlar bazında **devlet yönetimini**, kamu ve-veya özel sektör bağlamında **yönetimi**, kültürel eğilimler ve uygulamalar çerçevesinde ise yönetimsellik olgusu olmak üzere üç alanı kapsar (Braman, 2009: s.3). İlgili üç alan aslında toplumsal yapının bütününe atıf yapmaktadır. Devlet, özel sektörler ve kültür bağlamında sivil toplum ve bireyler okunmalıdır. Bilgi politikası dört ana unsurdan oluşmaktadır. Bunlar: **Bilgi kaynakları, bilgi hizmetleri, bilgi sistemleri ve bilgi altyapısıdır** (Montviloff, 1990). Bilim ve bilgi politikalarındaki temel yaklaşımlar arasında bir benzerlik olmakla birlikte her ülkenin özgün yapısı göz önüne alındığında bir takım farklılıkların olduğu da gözlemlenmektedir (Toplu, 1999: s.342). Ulusal bilgi politikasını hangi kurumun gerçekleştireceği önemli bir tartışma konusudur. Merkezi bir planlama kuruluşunun her alan için ayrı ayrı bilgi politikasını belirlemesi bunlardan birisi olarak karşımıza çıkmaktadır. Bir diğeri ise ilgili kuruluşların kendi içerisinde bilgi politikalarını oluşturmaları ve bunların daha sonra bir merkezde toplamaları şeklinde bir örgütlenme önerilmektedir (Alkan, 1997: s.242). Etkin bir üretim sağlamak amacıyla bilgi politikası konusunda yapılması gerekenleri belirlemek, ekonomik, teknolojik ve bilimsel düzlemde rekabet edebilir olmak için ulusal ve uluslararası ölçekte ve meslek örgütleri bazında ayrıca önemlidir (Toplu, 2006: s.138). Dolayısıyla bilgi ve bilgi politikası bireysel yaşamdan toplumsal yaşama her alanda ve her seviyede önemli bir yer tutmaktadır. Gerek kurumsal düzlemde gerek merkezi düzlemde bilgi politikası olmaksızın üretimi ve yaşamı örgütlenme çabası artık yaşanan çağın içerisinde arkaik bir yaklaşım olarak algılanmalıdır.

Braman atfıyla bilgi politikasının, devlet, sivil toplum, kültürel ve bireysel eğilimler olmak üzere üç alanı kapsayan bir yapıya sahip olduğu vurgulanmıştır. Bu üçlü sacayağı ve bilgi politikası ilişkisi ayrıca değerlendirmesi gereken konulardır.

Devlet Yönetimi ve Bilgi Politikası

Geleneksel toplumlarda devlet yönetiminin bilgi merkezli örgütlendiğini söylemek mümkün değildir. Kolonyal dönemde çeşitli çalışmalar yapmak

üzere sömürgelere seyahat eden bilim insanlarını haricinde, ciddi bir bilgi politikasına ihtiyaç duyulmadığı açıktır. Bilgi politikasının en temel amacı, ilgili ülkede var olan, üretilen ve-veya üretilecek olan bilginin, sosyal, ekonomik, sosyo-ekonomik ve bilimsel bakımdan akılcı bir biçimde toplumca kullanılmasının düzenlenmesidir (Hız, 2005: s.281) Özü itibarıyla de ulusal bilgi politikasının en temel amacının da bu olduğu ileri sürülebilir. Başka bir deyişle bilginin hemen her alanda etkin ve verimli kullanımının devlet örgütlenmesi aracılığıyla teşvik edilmesi ve sağlanması ulusal bilgi politikasının ana hedefi olmalıdır.

Kamu Sektörü, Özel Sektör ve Bilgi Politikası

Bir toplumda, özellikle kapitalist bir toplumsal yapıda, merkezi devlet örgütlenmesi dışında üretimin ana gücünü özel sektör oluşturmaktadır. Merkezi devlet örgütlenmesinde ayrıca kamu sektörü olarak değerlendirilen yatırımcı ve üretici kurumlarda mevcuttur. Bunlar yapısal olarak özellikle üretim bağlamında benzerlikler göstermektedir. Özel sektörün ve kamu sektörünün bilgi politikası geliştirebilmeleri ve bilgiyi etkin ve verimli bir biçimde kullanabilmeleri için: Ekonomik ve sosyo-ekonomik yaşamın örgütlü güçleri ve siyasal iktidarın akılcı bir yönetim sergileyerek bilgi politikalarını üretilebileceği bir yönetim alanı yaratmalıdır (Uçkan, 2006: s.25). Bu durum kamu sektörünün ve özel sektörün bilgi toplumu olma sürecinde kendilerini geliştirebilmeleri için zorunlu unsurlardan birisidir. Sektörlerin inovasyon temelli yaklaşım sağlayabilmeleri için gerekli yasal, hukuksal altyapıyı geliştirmenin en temel ihtiyacı iyi örgütlenmiş bir bilgi politikasıdır. Başka bir deyişle gelişmiş bir bilgi politikası olmaksızın inovasyon merkezli bir özel sektör ve kamu sektörü üretiminden söz etmek mümkün görünmemektedir.

Yönetimsellik ve Bilgi Politikası

Yönetimsellik klasik anlamda devleti ve devlet örgütlenmesini aşan ve toplumsal düzlemde bütün ilişki biçimlerini kültürel ve bireysel unsurlar da dahil olmak üzere yönetimle ilişkili her durumu kapsayan bir kavram olarak karşımıza çıkmaktadır. Başka bir deyişle devlete ait olan yönetim mekanizmasının bireysel mikro düzlemi de içerecek biçimde toplumsal yapının her yerine yansımış yönetim mantığıdır (Foucault, 2003: s.110). Varsayılan dolayısıyla, devlet ve toplumun genelinde bulunan bilgi politikası mantığı bireye de iletilmektedir. Yaygın ve etkin olan iyi örgütlenmiş bir bilgi politikası toplumun tüm hücrelerine yayılır ve gündelik yaşantının bir parçası olarak kullanılabilir hale gelir.

Montviloff atfıyla altı çizilen bilgi politikasının dört temel unsuru bilgi kaynakları, bilgi hizmetleri, bilgi sistemleri ve bilgi altyapısıdır.

Bilgi Kaynakları

Bilgi kaynakları bir ülkenin bilgi politikasının varlığı ve önemi bakımından en değerli unsurlardan birisidir (Birinci, 2009: s.589). Sektör bazında düşünüldüğünde, ilgili alanda dünyada üretilmiş olan bilgilerin tamamına atf yapan bu kavram ulusal bilgi politikası bazında bir takım özgün farklılıklar taşımaktadır. Sektörün ülkedeki durumu, üretim seviyesi, yerelde ürettiği bilgi ile uluslararası üretilen bilgi arasındaki açığı o ülkede ilgili sektördeki bilgi kaynaklarının durumunu betimlemekte etkili olacaktır. Günümüzde zenginlik yaratma kaynaklarının başında bilgi sermayesi gelmektedir ve rekabetin vaz geçilmez unsurudur (Tonta & Küçük, 2005: s.6). Ulusal ve uluslararası ölçekte, DNA bankaları, tohum bankaları, patentler, standartlar ve diğer konuyla ilgili kütüphane ve arşiv dermeleri temel bilgi kaynakları olarak düşünülebilir.

Bilgi Hizmetleri

İhtiyaç duyulan bilgilerin tümünün ihtiyaç sahibine kazandırılması süreçlerini bilgi hizmetleri oluşturur. Gerek uluslararası gerekse ulusal bazda bilgi kaynaklarının ihtiyaca uygun biçimde hızlı, güvenilir, gerektiği miktarda ve etkin bir biçimde sunulması süreçlerinin tamamı bilgi hizmetlerini tanımlar. Bir ülkede bilgi hizmetleri belirli bir politika güdümünde düzenlendiği zaman süreklilik arz eder ve işlerlik kazanır ve böylece önemi açığa çıkar (Sağsan, 2001: s.2). Kütüphaneler, arşivler, çeşitli bilgi bankaları, patent ve standart kurumlarıyla meslek örgütleri kurumları bilgi hizmetleri üreten kurum ve kuruluşlar olarak tanımlanabilir. Ayrıca kütüphanecilerin ve bilgi çalışanlarının bilgi politikası konusunda yeni olmadıkları vurgulanmalıdır (Jaeger & Taylor, 2019).

Bilgi Sistemleri

Kullanıma hazır durumda bulunan bilgi kaynaklarının, bilgi hizmeti üreten kurumlarca ihtiyaç sahiplerine etkin ve verimli bir biçimde ulaştırılmasını ve iletimini sağlayan, bilgi hizmeti üreten tüm kurumların kullandığı, bilginin toplandığı ve bilgi kaynaklarının düzenlendiği tüm sistemlerdir. Veri tabanları başta olmak üzere bilgi ile onun kullanıcısı arasındaki bağı kuran aktif ve pasif sistemlerin tamamı bilgi sistemlerini oluşturur. Rekabet alanında bilgi teknolojileri önemliken, bilgi sistemleri kurumlara değerli bilgiyi düzenleme ve uygulama fırsatı sunar (Porter & Millar, 1985: s.5). Dolayısıyla bilgi sistemleri iyi bir bilgi politikasının olmazsa olmaz unsurlarından birisi olarak karşımıza çıkmaktadır.

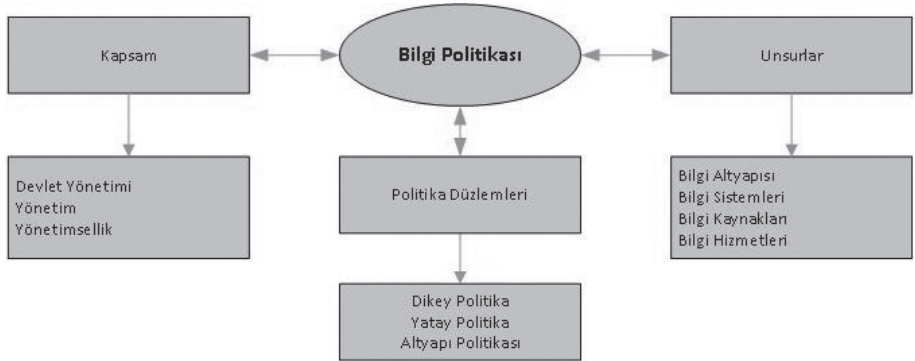
Bilgi Altyapısı

Bilgi altyapısı bilgi toplumuna katılımın temel kuralı olarak görülebilir (Reidenberg, 1997: s.1). Teknolojik alt yapı bilgi politikasının en önemli unsurlarından birisidir (Aslan, 1997: s.214). Teknoloji aracılığıyla bilginin toplanması, işlenmesi, saklanması, iletilmesi ve erişilmesini otomatik olarak sağlayan araçların tümüne birden bilgi ve iletişim teknolojileri (Alaca & Yılmaz, 2016: s. 512) dolayısıyla da bilgi altyapısı olarak tanımlanabilir. İlgili bilgi kaynaklarının, bilgi sistemleri aracılığıyla bilgi hizmeti üreten kurumlarca bir hizmete dönüşmesini sağlayan altyapı unsurlarının tamamı bu alanda değerlendirilmelidir. Toplumu geliştirmek ve yaşam kalitesini artırmak amacıyla; ulusal altyapı sorununu çözmek için **altyapı politikası**, sektörel sorunları çözmek için **dikey bilgi politikası** ve toplumsal açıdan daha karmaşık sorunları çözmek için **yatay bilgi politikası** olarak üç seviyede ele alınabilir (Maumbe, 2009: s.23).Ulusal bilgi stratejilerinin bilgi toplumuna geçiş sürecini yönetmek amacıyla belirlenmiş politikalar bütünü olduğunun altı çizilmelidir (Yılmaz, 2011: s.54). Dolayısıyla bilgi ve iletişim teknolojileri uygulamaları geleneksel tarıma efektif bir katkı sunabilir ve pazara erişimde ciddi oranda artış sağlayabilir (James, 2001: s.5). Ayrıca kamu kurumları arasında bilginin yayılma hız ve düzenini belirler (Chatfield & Reddick 2018).

Sonuç ve öneriler

Özetle, şekil 2’de de görüldüğü gibi bilgi politikası devlet yönetimi, yönetim ve yönetimsellik olmak üzere üç alanı kapsar ve bilgi kaynakları, bilgi hizmetleri, bilgi sistemleri ve bilgi altyapısı olmak üzere dört temel unsurdan oluşur ve dikey, yatay ve altyapı politikası olarak üç düzlemde ele alınır.

Şekil 2 (Bilgi politikasının kapsamı, unsurları ve düzlemleri)

Özellikle bilgi ile ilgili unsurlar ve kapsam boyutları bilgi toplumunun temel taşları olarak görülebilir. Bilgi politikasının unsurları olan bilgi altyapısı, bilgi sistemleri, bilgi kaynakları ve hizmetleri; bilgi toplumunun özellikle de bilgi politikası oluşturmada temel koşuludur. Bilgi ve ilişkili sistemler ne kadar gelişmişse bilgi politikaları da o derece uygulanabilir ve etkili olur. Aynı şekilde bilgi politikasının devlet yönetimi, yönetim ve yönetimsellik kapsamlarında etkin bir şekilde uygulanması hem kamu hem de özel sektörün gelişmesi ve üretim odaklı çalışabilmesi için önemlidir. Bilgi toplumu için öncelikle toplumun bütün sektörlerinde ve kurumlarında bilgi politikalarının oluşturulması ve bu politikanın uygulanabilir olması gerekmektedir. Bu bağlamda bir ülkede bilgi kaynak, hizmet ve sistemlerine yapılacak yani başka deyişle bilgiye yapılacak olan yatırımlar bilgi politikaları açısından önemlidir. Daha sonra ise topluma hizmet sunan her türlü kamu ve özel kurumlarda bilgi politikaları oluşturularak bu kapsamda hizmet sunulması gerekmektedir. Oluşturulacak bilgi politikaları toplumda yaşayan bireylerin her alandaki sorunlarını çözmek amacıyla farklı düzlemlerde yer almalıdır. Özetle, bir kurum ve-veya kuruluş için bilgi politikası belirlenirken kapsamı, düzlemleri ve unsurları dikkatli bir biçimde organize edilmeli, aralarındaki analitik ilişki olduğu göz önüne alınarak çağdaş ve hızlı çalışan bir sistem kurgulanmalıdır. Ayrıca bilgi politikası tasarımı gerçekleştirilirken her bir kurumun ayrı ayrı kendi politikalarını belirlemelerinin yararlı olacağı düşünülmekle birlikte merkezi bir kurum ile eş güdümlü çalışılmasının da başarı oranını artıracığı düşünülmektedir.

KAYNAKÇA

- Alaca, E., & Yılmaz, B. (2016). Bilgi ve İletişim Teknolojilerinin Kullanımı ve Bilgi Toplumuna Dönüşüm: Türkiye’de Durum. *Türk Kütüphaneciliği*, 30(3), 507-523.
- Alkan, N. (1997). Üniversite kütüphaneleri ve ulusal bilgi politikası. *Türk Kütüphaneciliği*, 11(3), 233-252.
- Althusser, L., & Balibar, E. (1970). Reading Capital, trans. Ben Brewster, London: NLB.
- Aslan, S. (1997). Ulusal bilgi politikası sorunsalına pragmatik bir yaklaşım. *Türk Kütüphaneciliği*, 11(3), 208-216.
- Birinci, H. G. (2009). Amerika Birleşik Devletleri Bilgi Politikası. *Türk Kütüphaneciliği*, 23(3), 586-601.

- Braman, S. (2009). *Change of state: Information, policy, and power*. MIT Press.
- Browne, M. (1997). The field of information policy: 1. Fundamental concepts. *Journal of Information science*, 23(4), 261-275.
- Canata, F. (2012). *Ulusal bilgi politikaları ve bilgi merkezleri* (Yayınlanmamış doktora tezi, İstanbul Üniversitesi).
- Chatfield, A. T., & Reddick, C. G. (2018). The role of policy entrepreneurs in open government data policy innovation diffusion: An analysis of Australian Federal and State Governments. *Government Information Quarterly*, 35(1), 123-134.
- Foucault, M. (2003). İktidar İlişkileri Bedenlerin İçine Nüfuz Eder. *İktidarın Gözü: Seçme Yazılar*, 4, 106-116.
- Hız, G. (2005). Avrupa Birliği bilgi politikası: Gelişmiş ülkelerdeki bilgi politikalarının az gelişmiş ülkelere ışık tutması. *A. Yıldızeli, HK Bahşişoğlu, B. Bulgun ve F. Başar (Yay. Haz), ÜNAK*, 5, 280-293.
- Jaeger, P. T., Taylor, N. G., & Kranich, N. (2019). *Foundations of Information Policy*. ALA Neal-Schuman.
- Kalkınma Bakanlığı 2015-2018 Bilgi Toplumu Stratejisi ve Eylem Planı (bilgitolumu.gov.tr adresinden 18.03.2018 tarihinde erişildi)
- James, T. (2001). *Information policy handbook for Southern Africa: a knowledge base for decision makers*.
- Maumbe, B. M. (Ed.). (2009). *E-Agriculture and E-Government for Global Policy Development: Implications and Future Directions: Implications and Future Directions*. IGI Global.
- Montviloff, V. (1990). *National Information Policies. A Handbook on the Formulation, Approval, Implementation and Operation of a National Policy on Information*.
- Porter, M. E., & Millar, V. E. (1985). *How information gives you competitive advantage*.

- Reidenberg, J. R. (1997). Lex informatica: The formulation of information policy rules through technology. *Tex. L. Rev.*, 76, 553.
- Sağsan, M. (2001). Gelişmişliğin vazgeçilmez unsuru: Ulusal bilgi politikası. *Çukurova Üniversitesi Stratejik Araştırmalar*.
- Sevgisunar, M. K. (2016). Bilgi, iktidar ve gerçek. *Eğitim Bilim Toplum*, 14(54), 199-2019.
- Soylu, D., Yılmaz, B., & Medeni, T. D. (2019). Avrupa Birliği Bilgi Politikası Belgelerinin İncelenmesi Üzerine Bir Çalışma.
- Tonta, Y., & Küçük, M. E. (2005). Sanayi toplumundan bilgi toplumuna geçiş sürecinde temel dinamikler. *Türk Kütüphaneciliği*, 19(4), 449-464.
- Toplu, M. (1999). Türkiye’de ulusal enformasyon ve bilim politikaları alanındaki yaklaşımlar. *Türk Kütüphaneciliği*, 13(4), 335-362.
- Toplu, M. (2006). Ulusaldan evrensele enformasyon politikası: Süreçler, değişimler. H. Odabaş ve H. Anameriç (Yay. Haz.), *Bilgi... içinde*, 129-166.
- Türkiye Cumhuriyeti Anayasası (<https://www.tbmm.gov.tr/anayasa.htm> 18.03.2018 tarihinde erişildi)
- Uçkan, Ö. (2006). Bilgi politikası ve bilgi ekonomisi: Verimlilik, istihdam, büyüme ve kalkınma. *Bilgi Dünyası*, 7(1), 23-48.
- Yılmaz, B., & Aydın, H. (2011). Bilgi Politikası Konusundaki Uluslararası Çalışmalarda Kütüphane Kurumuna Yaklaşım: Avrupa Birliği Lizbon Stratejisi ile Birleşmiş Milletler Dünya Bilgi Toplumu Zirvesi. *Bilgi Dünyası*, 12(1), 46-69.
- Yılmaz, B. (1998). Bilgi toplumu: eleştirel bir yaklaşım. *Edebiyat Fakültesi Dergisi*, 15(1), 147-158.
- Yılmaz, B. (2010). Türkiye’nin bilgi toplumu politikasında kütüphane kurumuna yaklaşım. *Bilgi Dünyası*, 11(2), 263-289.
- Yılmaz, B. (1997). Ulusal Bilgi Politikası. *Türk Kütüphaneciliği*, 11(1), 3-4.